

Datum van inontvangstneming : 28/03/2018

Zaak C-133/18

Verzoek om een prejudiciële beslissing

Datum van indiening:

20 februari 2018

Verwijzende rechter:

Tribunal administratif de Montreuil (bestuursrechter in eerste aanleg
Montreuil, Frankrijk)

Datum van de verwijzingsbeslissing:

14 februari 2018

Verzoekende partij:

Sea Chefs Cruise Services GmbH

Verwerende partij:

Ministre de l'Action et des Comptes publics

TRIBUNAL ADMINISTRATIF

DE MONTREUIL

Nr. 1602615

FRANSE REPUBLIEK

SEA CHEFS CRUISE

SERVICES GmbH

IN NAAM VAN HET FRANSE VOLK

[OMISSIS]

De Tribunal administratif de Montreuil

(Tiende Kamer)

[OMISSIS]

Terechtzitting van 30 januari 201[8]

Lezing van 14 februari 201[8]

[OMISSIS]

Gelet op de volgende procedure:

Bij een verzoekschrift en een memorie, ingeschreven op 7 april 2016 en 2 januari 2017, verzoekt de vennootschap Sea Chefs Cruise Services GmbH [OMISSIS] de tribunal administratif de Montreuil (bestuursrechter in eerste aanleg Montreuil, Frankrijk) [OMISSIS]:

1°) teruggaaf te gelasten van een btw-krediet van 32 143,47 EUR over het tijdvak 1 januari tot en met 31 december 2014;

2°) de staat te veroordelen tot betaling van 3 000 EUR op grond van artikel L. 761-1 van de Code de justice administrative (Frans wetboek bestuursprocesrecht).

Bij memories, ingeschreven op 24 oktober 2016 en 28 december 2017, heeft de directeur van de direction des impôts des non-résidents (directoraat voor de belasting van niet-ingezetenen, Frankrijk) afwijzing van het verzoek gevorderd.

Bij uitspraak van 27 juni 2017 heeft de tribunal administratif de Montreuil de behandeling van het verzoekschrift van Sea Chef Cruise Services geschorst, teneinde de stukken van het geding op grond van artikel L. 113-1 van de Code de justice administrative over te dragen aan de Conseil d'État (hoogste bestuursrechter, Frankrijk) en die rechter een aantal vragen te stellen.

De Conseil d'État heeft deze vragen op 18 oktober 2017 beantwoord in een „avis contentieux” [advies inzake nieuwe juridische vragen van bestuursrechters in eerste en tweede aanleg die een ernstige moeilijkheid opleveren en in veel gedingen worden gesteld] met referentienummer 412053.

Gelet op de andere stukken van het geding; **[Or. 2]**

Gelet op:

- het Verdrag betreffende de werking van de Europese Unie, met name artikel 267 ervan;
- richtlijn 2008/9/EG van de Raad van 12 februari 2008 tot vaststelling van nadere voorschriften voor de in richtlijn 2006/112/EG vastgestelde teruggaaf van de belasting over de toegevoegde waarde aan belastingplichtigen die niet in de lidstaat van teruggaaf maar in een andere lidstaat gevestigd zijn, en met name de artikelen 20 en 23 ervan;
- de Code général des impôts (Frans algemeen belastingwetboek) en het Livre des procédures fiscales (Frans wetboek belastingprocesrecht);
- de Code de justice administrative.

[OMISSIS]

1. Sea Chefs Cruise Services, gevestigd in Duitsland, heeft op 17 september 2015 om teruggaaf verzocht van een btw-krediet van 40 054 EUR over het tijdvak 1 tot en met 31 december 2014, welk bedrag in het onderhavige geding is beperkt tot 32 143,47 EUR. Dit verzoek is bij besluit van 29 januari 2016 in zijn geheel afgewezen omdat verzoekster niet had gereageerd op een verzoek om aanvullende gegevens dat de belastingdienst bij e-mail van 14 december 2015 aan haar had gericht.

Vordering tot teruggaaf

2. Artikel 271, V, onder d), van de Code général des impôts bepaalt: „*V. Geven recht op aftrek onder dezelfde voorwaarden als indien zij aan de belasting over de toegevoegde waarde onderworpen waren: [...] d) In Frankrijk niet belaste, door belastingplichtigen verrichte handelingen, voor zover die handelingen recht op aftrek zouden geven indien hun plaats van belastingheffing zich in Frankrijk bevond. [...]*” Artikel 242-0 N van bijlage 2 bij hetzelfde wetboek luidt: „*Een niet in Frankrijk gevestigde belastingplichtige kan teruggaaf verkrijgen van de belasting over de toegevoegde waarde die werd geheven ter zake van de voor genoemde belastingplichtige door andere belastingplichtigen in Frankrijk verrichte goederenleveringen of diensten, of ter zake van de invoer van goederen in Frankrijk, voor zover deze goederen of diensten worden gebruikt voor de volgende handelingen: /1° handelingen waarvan de plaats van belastingheffing buiten Frankrijk is gelegen, maar die recht op aftrek zouden geven indien die plaats van belastingheffing in Frankrijk was gelegen; / 2° de handelingen die worden genoemd in artikel 242-0 O, onder 2°*”. Artikel 242-0 R van diezelfde bijlage bepaalt: „*I. - Een niet in Frankrijk gevestigde belastingplichtige die teruggaaf van de belasting over de toegevoegde waarde wenst te verkrijgen, dient langs elektronische weg een teruggaafverzoek aan de belastingdienst te richten via de door de lidstaat van de Europese Unie waar hij is gevestigd ingestelde portaalsite. / II. - De onder I genoemde belastingplichtige dient samen met het teruggaafverzoek langs elektronische weg een afschrift van de factuur of het invoerdocument over te leggen, wanneer de maatstaf van heffing op de factuur of het invoerdocument 1 000 EUR of meer beloopt. [...]* Artikel 41 decies van bijlage 4 bij hetzelfde wetboek luidt: „*I.- Het in artikel 242-0 T van bijlage 2 bij de Code général des impôts genoemde teruggaafverzoek bevat de volgende informatie: [...]* 2° *Een elektronisch adres [...]* / *II.- Naast de onder I vermelde gegevens worden in het teruggaafverzoek voor iedere factuur en ieder invoerdocument de volgende gegevens vermeld: [...]*” Artikel 242-0 W van bijlage 2 bij de Code général des impôts, waarbij artikel 20 van voornoemde richtlijn 2008/9 is omgezet, bepaalt: „*I. — De belastingdienst kan binnen de in artikel 242-0 V, onder II, genoemde termijn langs elektronische weg [Or. 3] in het bijzonder de aanvrager of de bevoegde autoriteiten van de lidstaat van de Europese Unie waar hij is gevestigd om aanvullende gegevens verzoeken, indien deze dienst meent niet alle gegevens te hebben ontvangen die nodig zijn om over het geheel of een deel van het door de aanvrager ingediende teruggaafverzoek te*

kunnen beslissen. Indien deze aanvullende gegevens worden opgevraagd bij een andere persoon dan de aanvrager of de bevoegde autoriteiten van een lidstaat, wordt langs elektronische weg om gegevens verzocht indien de adressaat van het verzoek over de desbetreffende apparatuur beschikt. / De belastingdienst kan om nieuwe aanvullende gegevens verzoeken indien hij dit dienstig acht. / De belastingdienst kan de aanvrager in het kader van die verzoeken om overlegging van het origineel van een factuur of invoerdocument vragen wanneer deze dienst op goede gronden het bestaan of de juistheid van een bepaalde vordering betwijfelt. Het verzoek kan op alle handelingen betrekking hebben, ongeacht het bedrag ervan. / II. — De aanvullende gegevens die overeenkomstig het onder I bepaalde worden verlangd, dienen binnen een maand te rekenen vanaf de datum van ontvangst van het verzoek om gegevens door de adressaat te worden verstrekt.”

3. In de eerste plaats volgt uit deze bepalingen onder meer dat wanneer de belastingplichtige zijn teruggaafverzoek langs elektronische weg heeft ingediend via het portaal dat de lidstaat van de Europese Unie waar hij is gevestigd voor dit doel heeft ingesteld, de contacten tussen de belastingdienst van de lidstaat van teruggaaf en de belastingplichtige langs elektronische weg dienen plaats te vinden. Deze regels betreffen zowel de verzoeken om documenten of aanvullende gegevens van die dienst, als de antwoorden van de belastingplichtige. In casu heeft de overheidsdienst overeenkomstig deze regels gehandeld.

4. In de tweede plaats heeft de Conseil d'État in zijn avis contentieux nr. 412053 van 18 oktober 2017 gepreciseerd dat indien er tussen de Franse belastingdienst en de belastingplichtige een verschil van mening bestaat over de ontvangst van een door een van beiden langs elektronische weg verzonden bericht, in de vorm van een gewone e-mail tussen het door de belastingplichtige in zijn verzoek vermelde elektronische adres en het elektronische adres van de belastingdienst, het bewijs dat de verzending van de e-mail daadwerkelijk heeft plaatsgevonden en naar verwachting door de adressaat is ontvangen, kan worden geleverd door middel van een trackingrapport dat is verzonden door de mailserver waarop het elektronische adres van de verzender wordt gehost en dat de aflevering vermeldt van de e-mail aan de mailserver waarop het elektronische adres van de adressaat wordt gehost. De adressaat dient zich namelijk ervan te vergewissen dat de aan hem gerichte e-mails daadwerkelijk door de mailserver van zijn mailbox aan hem zijn afgeleverd. In casu toont de belastingdienst door overlegging van het door de mailserver van de verzoekende vennootschap verzonden trackingrapport aan dat het verzoek om gegevens van 14 december 2015 op diezelfde dag om 14.08 uur daadwerkelijk door die vennootschap is ontvangen.

5. In de derde plaats volgt uit diezelfde bepalingen dat wanneer de Franse belastingdienst niet over alle gegevens beschikt die hem in staat stellen zich ervan te vergewissen dat de niet in Frankrijk gevestigde belastingplichtige voldoet aan de voorwaarden voor het recht op teruggaaf van de belasting over de toegevoegde waarde die is geheven op de goederen of diensten die hem in Frankrijk zijn geleverd, de belastingdienst langs elektronische weg om deze gegevens vraagt.

Deze regel geldt zowel voor de in artikel 242-0 R van bijlage 2 bij de Code général des impôts en de in artikel 41 decies van bijlage 4 bij dat wetboek genoemde documenten en gegevens, waarvan het teruggaafverzoek vergezeld dient te gaan, als de aanvullende gegevens die op grond van artikel 242-0 W van bijlage 2 bij dat wetboek kunnen worden verlangd. De belastingplichtige heeft een maand de tijd, te rekenen vanaf de datum van ontvangst van het verzoek om gegevens, om deze gegevens aan te leveren. [Or. 4]

6. Uit het onderzoek volgt dat de belastingdienst het teruggaafverzoek van Sea Chefs Cruise Services heeft afgewezen omdat deze dienst geen enkele reactie had ontvangen op zijn verzoek om aanvullende gegevens van 14 december 2015. De vennootschap heeft tegen dat besluit het onderhavige beroep ingesteld. De belastingdienst werpt een exceptie van niet-ontvankelijkheid op tegen dit beroep omdat, volgens deze dienst, het verzoek is vervallen door de niet-inachtneming van de in voornoemd artikel 20, lid 2, van richtlijn 2008/9 – dat is omgezet in de laatste alinea van artikel 242-0 W van bijlage 2 bij de Code général des impôts – aan de belastingplichtige gestelde antwoordtermijn van een maand, waardoor een regularisatie door rechtstreekse overlegging aan de belastingrechter van de gegevens waarmee het bestaan van het recht op teruggaaf kan worden aangetoond onmogelijk is.

7. Om de doeltreffendheid van het stelsel van de belasting over de toegevoegde waarde te waarborgen, voorziet de richtlijn in termijnen die een snelle afhandeling van teruggaafverzoeken mogelijk moeten maken. De aanvrager dient die termijnen derhalve in acht te nemen door de nodige snelheid te betrachten. Noch richtlijn 2008/9, noch enige nationale bepaling preciseert echter de gevolgen van niet-inachtneming van de antwoordtermijn voor het recht op teruggaaf van de belasting over de toegevoegde waarde. In het bijzonder preciseert geen van deze teksten of de belastingplichtige zijn verzoek voor de belastingrechter kan regulariseren of dat zijn verzoek definitief is vervallen.

8. De verzoekende vennootschap voert ten eerste aan dat de vermeende onmogelijkheid om haar situatie in het kader van het beroep als voorzien in artikel 23 van de richtlijn te regulariseren, in strijd is met het door het Unierecht gewaarborgde beginsel van neutraliteit van de belasting over de toegevoegde waarde. Deze neutraliteit wordt immers gewaarborgd door de volledigheid van de aftrekregeling van deze belasting, een fundamenteel beginsel van het gemeenschappelijke belastingstelsel, die het recht op beroep omvat.

9. De verzoekende vennootschap voert ten tweede aan dat die onmogelijkheid in strijd is met het beginsel van de evenredigheid van de belasting over de toegevoegde waarde. De belastingdienst dient weliswaar zich ervan te vergewissen dat de belastingplichtige aan zijn aangifte- en betalingsverplichting voldoet en mag andere verplichtingen opleggen om de juiste heffing van de belasting te verzekeren en fraude te voorkomen, maar die verplichtingen mogen niet verder gaan dan nodig is om deze doelstellingen te verwezenlijken.

10. De vraag of deze vervalregel verenigbaar is met de beginselen van neutraliteit en evenredigheid is bepalend voor de oplossing van het geding waarin de tribunal administratif de Montreuil uitspraak moet doen. Deze vraag levert een ernstige moeilijkheid op. Derhalve moet de behandeling van de zaak worden geschorst totdat het Hof van Justitie van de Europese Unie overeenkomstig voornoemd artikel 267 VWEU over deze vraag heeft beslist.

11. Gelet op het voorgaande dient de in punt 10 genoemde prejudiciële vraag aan het Hof van Justitie van de Europese Unie te worden gesteld en de behandeling van de zaak te worden geschorst totdat dit Hof over deze vraag heeft beslist. [Or. 5]

BESLIST:

Artikel 1: De behandeling van het verzoekschrift van de vennootschap Sea Chef Cruise Services GmbH strekkende tot teruggaaf van de belasting over de toegevoegde over het tijdvak 1 januari tot en met 31 december, wordt geschorst totdat het Hof van Justitie van de Europese Unie heeft beslist over de volgende vraag:

Moet artikel 20, lid 2, van richtlijn 2008/9/EG van de Raad van 12 februari 2008 [tot vaststelling van nadere voorschriften voor de in richtlijn 2006/112/EG vastgestelde teruggaaf van de belasting over de toegevoegde waarde aan belastingplichtigen die niet in de lidstaat van teruggaaf maar in een andere lidstaat gevestigd zijn], aldus worden uitgelegd dat het een vervalregel creëert die inhoudt dat een belastingplichtige van een lidstaat die in een lidstaat waar hij niet is gevestigd om teruggaaf van belasting over de toegevoegde waarde verzoekt, zijn teruggaafverzoek niet voor de belastingrechter kan regulariseren indien hij zich niet heeft gehouden aan de termijn die geldt voor de beantwoording van een door de belastingdienst overeenkomstig artikel 20, lid 1, van die richtlijn geformuleerd verzoek om gegevens, of moet daarentegen dit artikel aldus worden uitgelegd dat die belastingplichtige in het kader van het recht op beroep als voorzien in artikel 23 van de richtlijn en in het licht van de beginselen van neutraliteit en evenredigheid van de belasting over de toegevoegde waarde, zijn verzoek voor de belastingrechter kan regulariseren?

[OMISSIS] [gegevens betreffende de betekening van de uitspraak]

Beraadslaagd na de terechtzitting van 30 januari 201[8] [OMISSIS] Gelezen in openbare terechtzitting van 14 februari 201[8].

[OMISSIS] [ondertekeningen] [OMISSIS]